

Папи Ханс - 117

текста е наличен благодарение на Tekstove.bg

Времето лекува,
но аз умирам всеки ден.
За теб това едва ли е проблем
личи си, че си по-добре без мен.

Много съжалявам, много съжалявам,
знам, че любовта не е
да те притежавам, да те притежавам.
Просто се надявам, просто се надявам,
да те задържа,
но явно полудявам, просто полудявам.

[Припев:]

Хей, понякога ревнувам от морето,
че вместо мен докосва ти лицето.
Понякога ревнувам от земята,
че вместо мен целува ти краката.

Откога не съм те виждал,
минаха ли много дни?
Точно 117, ама кой ли ги брой?
И в полупразна къща,
живее полупразен мъж,
който мисли си за теб
как срещна те веднъж.

Много съжалявам, много съжалявам,
знам, че любовта не е
да те притежавам, да те притежавам.
Просто се надявам, просто се надявам,
да те задържа,
но явно полудявам, просто полудявам.

[Припев:]

Хей, понякога ревнувам от морето,
че вместо мен докосва ти лицето.
Понякога ревнувам от земята,
че вместо мен целува ти краката.

И ревнувам от леглото,
което те докосва през нощта.
От любимата ти блуза,
която те прегръща през деня.
И от стария ти белег,
той поне остави рана.
Ревнувам те от всичко
откакто теб те няма.

[Припев:]

Хей, понякога ревнувам от морето,
че вместо мен докосва ти лицето.
Понякога ревнувам от земята,
че вместо мен целува ти краката.